

COGOLIN

Geschiedenis

Wat ook de oorsprong van zijn naam moge zijn, de haan blijft de "Cogolinois" na aan het hart liggen. Van het kleine vissersgehucht tot de huidige stad, Cogolin is altijd gehecht gebleven aan zijn Provençaalse wortels. Of ze nu uit de wereld van de kunsten komen of het dorp ontdekt hebben tijdens hun campagnes, vele persoonlijkheden hebben zich laten verleiden door Cogolin.

Tenslotte was ons strand een van de toegangspoorten tot de landingen in de Provence die leidden tot de bevrijding van de Provence.

Vakmanschap

Zoals overal hebben de "Cogolinois" weten te profiteren van de rijkdom van hun natuurlijke omgeving. Uit de teelten langs onze rivieren (riet), of uit de vegetatie van het massief van de Maures (heide, kurk) hebben de ambachtslieden unieke accessoires bedacht die Cogolin beroemd maken. Vandaag de dag zijn ze er trots op deze knowhow te bestendigen via producties die over de hele wereld worden geëxporteerd.

DE PIJPFABRIEK

Sinds het midden van de 19e eeuw worden heidestronken, verzameld in het massief van de Maures, gebruikt om pijpen te maken. Dit hout staat bekend om zijn hittebestendigheid en de aroma's die het afgeeft. Van de 5 fabrieken die in Cogolin bestonden, zet alleen de onderneming Courrieu deze knowhow vandaag de dag nog voort. De pijpen worden gesneden, gebeiteld, gekalibreerd, "verzegeld", gedraaid en vervolgens gemalen in de bruyèrestronken van het massief van Maures door deze fabriek die een van de oudste van Frankrijk zou zijn.

De fabriek is het hele jaar door gratis toegankelijk voor bezoekers.

DE VERVAARDIGING VAN TAPIJTEN IN COGOLIN

Uit dit lange gebouw met zijn groene luiken zijn unieke stukken vervaardigd die gisteren het cruiseschip de Normandie sierden, vandaag het Grand Trianon van Versailles, het Witte Huis, het Elysée-paleis, ministeries en paleizen, buitenlandse ambassades, jachten en privéjets, villa's en salons van grote hotels.

En toch leeft men hier bij het geluid van het geratel van de weefgetouwen (die dateren van 1880), cilinders en "cartons" waarmee de wevers tapijten van zeer hoge kwaliteit vervaardigen, die uitsluitend met de hand en op maat worden gemaakt. Bezorgd om het respect van de tradities, zetten de ambachtslui van de fabriek zich niettemin in om nieuwe gamma's te ontwikkelen die door de grootste decorateurs ter wereld worden opgenomen.

Show-room : 6 Boulevard Louis-Blanc à Cogolin

DE RIETFABRIEK VAN RIGOTTI

Het riet kleedt de landschappen van onze kustvlakten. Naast het scherm dat de rietbomen vormen om de gewassen in de buurt van rivieren en waterpoelen te beschermen, heeft de Provençaalse bevolking van deze grondstof kunnen profiteren voor dagelijks gebruik (de rietstengels) en, meer recentelijk, voor de vervaardiging van een accessoire met een meer artistiek gebruik: het riet.

Verschillende vakmensen onderhouden de rietbomen en bewerken het riet voor de productie van deze kleine tongen die muzikanten aan hun saxofoon en andere blaasinstrumenten aanpassen en die, wanneer ze trillen, het geluid voortbrengen. Alle rietstengels worden van Cogolin gemaakt en 90% wordt geëxporteerd, gebruikt door de grootste musici in de Verenigde Staten, Japan, Duitsland of Engeland.

VERGETEN AMBACHTEN

Vóór de opkomst van het toerisme in de jaren 1960 leefden de inwoners van de Maures voornamelijk van de landbouw. Zij exploiteerden de rijkdommen van hun natuurlijke omgeving.

Kurk: het tweede meest beboste departement van Frankrijk na Les Landes, dankzij het Massif des Maures dat rijk is aan

kurkeik. Helaas hebben de concurrentie uit de buurlanden en de komst van plastic kurken hun tol geëist op de activiteit.

Narcissus: Deze bloemen groeien in het wild in de waterrijke gebieden rond Cogolin. De oogst was een bijverdienste. Ze werden gebruikt voor decoratie en parfums in Grasse. Hier volgt een kleine anekdote: vrouwen konden tot 50 kilo verzamelen (een kilo werd verhandeld voor 6 francs). Om meer geld te verdienen, maakten sommige vrouwen de narcissen nat om ze voor meer geld te verkopen. De "escoubes" (of bezems in het Provençaals): werden door de "bouscatiers" gemaakt van heidetakken. Ze waren geliefd bij de stadshuizen van de Middellandse Zeekust.

Andere kunsten en ambachten verrijken de reputatie van Cogolin:

- Ijzerwerk
- Het aardewerk van Cogolin
- Vervaardiging van kanis en riet
- Glas- en spiegelwerk
- Steenhouwers

Erfgoed

Hier onthult het erfgoed zijn rijkdommen aan degenen die weten hoe te observeren. De kerk, de kapellen, de oude ambachtshuizen, de portieken in basalt of serpentijn, de klokkentoren zijn allemaal getuigen van onze geschiedenis en het plaatselijke leven.

Wandelingen met gids, digitale wandelingen of ontdekkingskaarten zijn allemaal manieren om verder te gaan dan de portieken en steegjes van het oude dorp.

HET KASTEEL

In 1651 koopt Jacques De Cuers (zoon van Henry De Cuers) het huis van Honoré Marquesy, heer van Ramatuelle en raadgever van de koning. Het is vanaf dit moment dat dit prachtige huis Château genoemd zal worden, vanwege de kwaliteit van zijn nieuwe bewoners. Er leefden vijf opeenvolgende heren van Cogolin en hun nakomelingen tot aan de vooravond van de Revolutie.

Na de tweede wereldoorlog was het kasteel bijna een ruïne.

In 1961 kochten Lucien Sellier en zijn echtgenote het kasteel en restaureerden het. Zij schonken het aan de gemeente, die besloot er een grote tentoonstellingsruimte van te maken.

KERK SAINT-SAUVEUR SAINT-ETIENNE

In Cogolin wordt reeds in 1079 melding gemaakt van een eerste parochiekerk, maar bij gebrek aan archeologische overblijfselen is niet bekend waar deze gebedsplaats zich bevond. Het huidige gebouw dateert uit de 15e en 16e eeuw en is gewijd aan de heilige Verlosser en de heilige Stefanus. Voor de bouw ervan werd basalt gebruikt, een grijs-

zwarte alveolate lavasteen die gewonnen wordt in steengroeven in de omgeving van Cogolin.

Maar haar originaliteit ligt in haar atypische architectuur. Een kerk heeft namelijk altijd één schip of drie. Deze kerk heeft er twee, met een romaanse stijl in het eerste schip en een gotische stijl in het tweede.

Ook het liturgisch meubilair is opmerkelijk. Verschillende werken zijn geklasseerd als Historisch Monument, waaronder de triptiek van Urlupin (1526), die een van de mooiste werken van de Golf van St Tropez blijft, en het polychroom marmeren hoofdaltaar uit de 17e eeuw. In het gotische schip hangen hedendaagse werken van plaatselijke kunstenaars. De sobere en massieve architectuur aan de buitenkant contrasteert met de werken binnenin.

DE KLOKKENTOREN

De klokkentoren en de omringende muur van Cogolin vormden een verdedigingssysteem dat de huizen en het kasteel van de heerlijkheid omvatte. Deze poorttoren, die dateert van het einde van de 11e - begin van de 15e eeuw, was een van de toegangen tot het dorp. Hij was toegankelijk via een oprit en vervolgens een ophaalbrug over een gracht.

Een valhek, een Saraceense poort genoemd, beschermde het dorp in geval van gevaar. Deze toren was gebouwd van basalt, een grijs-zwarte alveolate lavasteen, de rots waarop het dorp Cogolin is gebouwd. Aan het begin van de 15e eeuw telde het dorp Cogolin ongeveer 500 inwoners. In de tweede helft van de 16e eeuw werd op de top van deze toren een klok geïnstalleerd. Een persoon, meestal een slotenmaker, werd door de gemeenschap aangesteld en betaald om "de klok te besturen".

Dit fragiele apparaat werkte met een contragewicht en moest regelmatig worden gerepareerd. De uren werden geslagen met een klok uit 1587.

Tijdens de Franse Revolutie werd deze klok gered omdat hij deel uitmaakte van een burgerlijk gebouw. Zij werd dus niet omgesmolten om als kanon voor de Republiek te dienen. De klok bevindt zich nu in de klokkentoren van de parochiekerk.

Het Latijnse opschrift "Sancta Maria ora pro nobis" betekent "Heilige Maria bid voor ons". Reeds in 1911 overwoog de gemeenteraad een nieuwe klok aan te schaffen, die in 1930 op het fronton van het stadhuis werd geïnstalleerd.

DE FOUNTAINEN

Water is in Cogolin nooit een probleem geweest, in tegenstelling tot andere Provençaalse dorpen.

De oude stad ligt op een vulkanische heuvel en wordt omringd door de uitlopers van de Maures. Het water dat in overvloed in dit beboste massief stroomt, sijpelt van deze bergen naar

beneden en voedt onze ondergrondse waterreservoirs. De watervoorziening zoals wij die nu kennen, bestond in de stad pas aan het begin van de 19e eeuw.

In 1821 werd een bron ontdekt die de hele zomer stroomde en een openbare fontein aan de rand van het dorp van water voorzag. De eerste fontein werd in 1857 gebouwd, in het hart van het oude dorp.

In 1867 werd een openbare drinkbak gebouwd: de "Font Vieille". In 1913 en 1914 werden twee fonteinen gebouwd aan de avenue de la gare (nu avenue G. Clemenceau). Vervolgens werden twee ronde bekkens gebouwd: een in het midden van de Place de la Mairie, omgeven door een hek om ongelukken te voorkomen, de andere op de Place Victor Hugo, die van korte duur was. Om het aantal fonteinen in de straten uit te breiden, werd aan het einde van de 19e eeuw een systeem van ondergrondse bassins aangelegd, gevoed door een pompstation. Het water bereikte de fonteinen via buizen en tussenliggende bassins volgens de wetten van de zwaartekracht...

De fonteinen die vandaag nog te zien zijn: de fontein van het Stadhuis, de fontein van de residentie Sellier (met 3 spuwvers), de fontein op het Abbé Totiplein (champignonfontein genoemd) en de fontein op het Victor Hugo plein.

Fonteinen die niet meer bestaan: de oude fontein (drinkplaats), het Jean Moulinplein, de rue Marceau, de rue de la Résistance, de rue Carnot en de drinkplaats (voor het Office du Tourisme).

DE ORCHTEN

Als er één bijzonderheid is in ons dorp, dan zijn het wel de portieken. Het is moeilijk om deze deurversieringen niet op te merken wanneer men door deze smalle en charmante straatjes slentert.

Deze portieken zijn altijd gebeeldhouwd in twee soorten gesteente, die na deze beschrijving gemakkelijk te herkennen zijn:

- Serpentin, een donkergroen mineraal (koperoxidatie) met witte of geelachtige aders. Door zijn glanzende patina en zeer fijne korrel lijkt het op de huid van een slang. Het wordt voornamelijk gebruikt als siersteen.
  - Bubbelbasalt is een grijze lavasteen, die de geologische ondergrond van het dorp vormt. Het is afkomstig van een vulkanische stroom die meer dan 5 miljoen jaar oud is. De gaten zijn zuurstofbelletjes die in de lava gevangen zitten.
- Merk op dat het in dit plattelandsdorpje, met zijn bescheiden huizen, verrassend is om zoveel portieken en zoveel bouwstijlen (klassiek, gotisch, romaans) aan te treffen.

DE KAPELS

De eerste kapel rechts werd rond 1630 gebouwd en werd omgebouwd tot een boerderijgebouw met een stal op de begane grond en een schuur op de eerste verdieping. Ze werd gerestaureerd tussen 2010 en 2012 en is nu een tentoonstellingsruimte.

De tweede, aan de linkerkant, verving de oudste rond 1820. In deze kapellen zetelde de broederschap van de witte penitenten. Zij begeleidden de overledenen naar hun laatste rustplaats...

Source : <http://www.cogolin-provence.com/destination/village/>